

Виходить у Львові що
це (крім зведіль і гр.
ет. сюжет) о 5-й го-
дині по поїзду.

Редакція і
Адміністрація: улиця
Чарнецького ч. 13

Письма приймають та
лиш франкозам.

Рукописи звертають ся
запис на окреме жадане
за зложенем оплати
посттової.

Рекламації незапечат-
вані вільні від оплати
посттової.

НАРОДНА ЧАСОДІСТЬ

Додаток до „Газети Львівської“.

Вісти політичні.

(До ситуації. — З ческого табору. — Борба
з конгресаціями. — Болгарські торжества.)

З Відня доносять, що оба президенти кабінетів др. Кербер і п. Сель удалися вчера о годині 1-ї в полудне до цісарського бургу, аби там зложити Цісареві справоздане о угодовій ситуації. Присутнім був при тім п. міністер справ заграничних гр. Голуховський. Його присутність відносять до міжнародних торговельно-політичних справ, заключених в угоді. Авдіенція тривала до $3\frac{1}{2}$ години по по-лудни. Нині о годині 10 перед полуднем будуть вестися наради дальше під проводом Цісаря. О ході нарад кажуть, що важливі ріжниці вже вирівнані і що імовірно прийдуть до закінчення нарад, бо нині виїздить Цісар з Відня до Мірцштег на лови. — На Угорщині ведеться тепер зі сторони партії независимих сильна агітація против австро-угорської угоди. Вчера відбулися в Дебрецині великі народні збори, на яких прибуло богато послів, по більшій часті приклонників Кошута. Ухвалено резолюцію жадаючу заведення самостійного угорського округа митового з виключенем Австрії. Такі самі збори відбуваються і в ін-

ших сторонах Угорщини і всюди ухвалюють рівноважні резолюції. Та самостійність Угорщини на полях торговельно-економічній мала би розпочати ся від р. 1907.

Чеський виконуючий комітет відбув дні 25 с. м. довірочні збори, на яких мав ухвалити напрям тактики, якою мають держати ся посли ческого клубу в осінній сесії ради державної. Вісти про наради комітету дуже скучні і часописи лише згадують ся, про що там була бесіда. І так Slav. Correspond. подає — як каже — з ческих посольських кругів такі вісти: „Вчерашина одноголосна ухвала виконуючого комітету, якою одобрено відоме письмо дра Пацака, може бути доказом, що виконуючий комітет уважає висловлені в письмі дра Пацака погляди поки-що указкою для дальнішого поступування ческих послів. Др. Пацак покликав ся в єм письмі на давніші ухвали ческого клубу, які звучали гіпотетично і змагали до того, що наколи правительство не вволить домаганням ческих послів в обидвох справах, т. є. внутрішнього урядовання ческою мовою і засновання ческого університету на Мораві, они не допустять до розправ над австро-угорською угодою. Тим не витворено нового політичного положення, а тим менше ухвально виконуючого комітету, яка згодила ся з тим поглядом дра Пацака. Вчерашина ухвала

комітету не має ніякої звязки з теперішнimi угодовими переговорами у Відні. Противно, треба рішучо зазначити, що оба домагання ческих послів суть внутрішньо політичні і не доторкують ся в нічому взаємно з другою половиною монархії ані з заграницею. Ухвали i постанови ческих послів не мають ніякої звязки ані з переговорами обох міністерств, ані з предметом тих переговорів. На се звернув вже бачність др. Пацак в згаданім письмі, що ческі послі тоді приглянуться угодовим предложенням, наколи будуть дані услівя, при яких могли би без перепон приступити до парламентарного полагодження угодових предложенів. Ческі послі руководяться в своїх постановах лише інтересами ческої справи i зовсім не думають своїми ухвалами перебивати теперішніх угодових переговорів або їх спиняти. Противно, ческі послі уважають користним, щоби приналежні угодових переговорів довести до прояснення внутрішньо-політичного положення“. — Narodni Listy звіщають з нагоди засідання виконуючого комітету, що др. Кербер мав з міністром дром Резеком довгу розправу про ухвали сего комітету.

У Франції не затихла ще конгресаційна борба і тепер відбуваються там численні процеси, головно против офіцірів, котрі не хотіли виповнювати видаваних їм приказів, коли ішло

42)

ФОМА ГОРДЕСВ.

(З російського — Максима Горького).

(Дальше.)

Єжов заплакав, склинувши як жінщина. Фома було жаль его і тяжко з ним. Нетерпеливо торкнувшись его за плечі, він сказав:

— Перестань! Підемо.... Який ти, брате, слабий....

Схопивши руками за голову, Єжов випростував зігнуте тіло, натягнув ся, і знов сумно і дико заспівав:

„Іх много там“....

— О Господи! — з розпукою зітхнув Фома. — Буде вже... Христа ради! Перестань!

Здалека до них плила крізь пітьму і тишну грімка хорова пісня. Хтось присвистував в такт, і той острій, ріжучий ухо свист чути було з поміж філій остріх голосів. Фома глядів туди і бачив високу і чорну стіну ліса, ярке, граюче на ній огнене пятно ватри і невиразні статі довкола неї. Стіна ліса була — як грудь, а ватра — як кровава рана на ній. Здавалося, що грудь тріпче ся, обливаючись кровлю, що текла по ній горячими струями. Охвачені горячою струєю з усіх сторін, люди на тій лісній стіні видавались як маленькі діти, они немов також горіли, облиті полум'ям ватри, помахували руками і сьпівали свою пісню голосно, сильно.

А Єжов, стоячи поруч з Фомою, роздратовано говорив до него:

— Ти, дубино, без чувства! Чого ти відпихаєш мене? Ти повинен слухати пісні умираючої душі.... і плакати над нею.... бо за що она ранена і умирає? Іди геть від мене.... проч! Ти гадаєш.... я пляний? я.... отроєний.... Іди геть!

Фома, не відриваючи очей від ліса і ватри, так хорошої в пітьмі, відступив на кілька кроків в бік в Єжова, і тихо сказав єму:

— Не дурій.... Чого ганьбиш дармо?

— Я хочу лишити ся сам і.... досліпівати свою пісню...

Він, непевними кроками, також відійшов осторожно від Фоми, і за кілька хвиль знов закричав ридаючим голосом.

Фома здрігнув при звуках того страшного витя, і скоро пішов слідом за Єжовим; але здаки дігнав его, маленький фейлетоніст гісторично скрикнув, кинув ся просто грудю на землю, і заплакав так жалібно і тихо, як плачуть слабі діти....

— Николаю! — промовив Фома, підминаючи его за плечі. — Перестань.... Що таке? О, Господи.... Николаю! Буде.... Як тобі не встидно?

Але тому було не встидно: він вив ся на землю, як риба, лише що вихвачена з води, а коли Фома підняв его на ноги — сильно притулів ся до его груди, обіймив его тонкими руками і все плакав....

— Ну, красно! — говорив Фома крізь затиснені зуби. — Годі, любий....

І зворушеній терпінem змученого тяжким життям чоловіка, повний обиди за него, він в поріві гніву і суму, заричав густим і громким голосом, обернувшись лицем туди, де в шість місяців огні міста:

— Анатеми! будьте прокляті! Погодіть... і ви пропадете! Будьте прокляті!

X.

Любо! — сказав раз Маякін, прийшовши додів з біржи, — нині вечером приготови ся... привезу жениха! Закуску приладь як найліпшу... Срібла старого як найбільше вистав на стіл, вази на овочі також вимії.... Аби єму в очі кинув ся наш стіл! Нехай бачить, що у нас кожда річ, рідкість!

Любов, сидячи коло вікна, направляла скарпитки вітця. Її голова була низько опущена над роботою.

— До чого то всьо, тату? — спітала з невдоволенiem і обидою.

— А для ока.... для смаку.... І для порядку. Бо дівчина не кінь, без збуру з рук не віддаш.

Любов первово підкинула голову, і кинувши від себе роботу, щіла червона від обиди, поглянула на вітця.... і знов взяла в руки скарпитки, ще низше опустила над ними голову. Старець проходжував ся по кімнаті, і задумавшись, поторгував рукою свою червону борідку; очі его гляділи кудись далеко, і було видно, що він цілій потонув в глубоку задуму. Дівчина зрозуміла, що він не буде слухати її і не скоче поняті того, як пони-

о заміщенії конгрегаційних шкіл. В п'ятницю відбула ся перед воєнним судом, при численній участи публіки, розправа против майора Лерса Лядірі, обжалованого о те, що через свої реалітетні переконання не приняв команди над компанією войска, призначеною до інтервенції при переведені декрету в справі заміщення конгрегаційних шкіл. Майор Лядірі заявив, що совість не позволяла ему співідіяти при введенні антиреалітетніх заряджень, а а при тім мали бути вигнані жінки і розвалені мури, що не є задачею армії. Не подав ся перед тим до дімісії, бо не надів ся, що буде відкомандований до згаданої інтервенції. Обжалований подав ся пізніше до дімісії, але она, з огляду на се, що за пізно була внесенна, рівнала ся відмові послуху. На тім закінчилося переслухане обжалованого. По переслуханю съїздків, промовах обжалованого і оборони, трибунал засудив обжалованого на деградацію. — Міністер війни спенсіонував генерала Фратера, котрый зізнаючи перед військовим судом в справі полковника Ст. Ремі заявив, що виданий наказ не був військовим наказом.

Вчера рано в присутності вел. князя Николая Николаевича, кн. Фердинанда болгарського, російських і болгарських генералів та достойників відбулося торжественне посвячене памяткової церкви і семинарії в Шишлі, де перед 25 роками відбувалися дуже завзяті і кроваві бої між Турками а Болгарами і Росіянами. По посвяченю відбувся перегляд ветеранів, а відтак пир, на котрому кн. Фердинанд підніс тоаст в честь царя і царської родини. Вел. князь Николай Николаевич дякував в імені царя і підніс тоаст на поводжене кн. Фердинанда і болгарського народу.

Н о в и н и .

Львів дні 30го вересня 1902

— **Перенесення.** П. Міністер судівництва пе реїс судових ад'юнктів: Александра Козловского з Нового Села до Будзанова, Вяч. Чайковского з Мільниці до Долини, Ів. Перацкого з Мостиць до Самбора, Ів. Масляка з Обертиня до Солотви, дра Віктора Слоневского з Галича до Станиславова, Дмитра Островского з Зборова до Нового Села, Мар. Островского з Солотви до Галича, Віктора Наймана з Будзанова до Теребовлі, Елії. Ірицького з Долини до Сколього, дра Мар. Малявского з Заболотова до Ярослава, Жигм. Бухельта з Глинян до Яворова, Євста. Юрчинського з Нового Села до Чорткова, Віктора Гляватого з Виннівчика до Коломиї, Богдана Монцібовича з Лютовиськ до Галича, Волод. Жегестовського з Долини до Мостиць Ант. Щудловського з Борині до Олеська, дра Волод. Сокальського з Борщева до Глинян, і надав ад'юнкти львівського округа кр. суду Айтальови Вігошинському посаду ад'юнкта в Глинянах.

— **До рускої школи вправ** при учительській семинарії в Самборі вписалося до I. класи 10, до II. кл. 15, до III. кл. 35, до IV. кл. 24, разом 84 учеників. До учит. семинарії там же вписалося на курс приготовляючий 37, на I. рік 41, на II. р. 39, на III. р. 25, а на IV. р. 21, або разом 163 Русинів.

— **Купно маєтності.** Більшу посільство в Пацикові і Загаївідю, повіта станиславівського, купив від п. Мечислава Брикчівського гр. Адам Тарновський.

— **Про миша язву** в Рудеччині доносять до „Руслана“: В напім селі і околиці знищили миши майже все збіже, що стояло ще на полях. Крім миши кинулися на полях хомяки і роблять величезні шкоди. По звезепю збіже до етоді, миши перенесли ся зі збіжем до загород. Селяни стараються знищити ю язву тим способом, що вимочують збіже мапинами. (До сих послідніх слів дадамо від себе, що тим способом хотять хиба уратувати збіже, бо преї миши молодечем збіже не зништять. Треба однак, щоби наші господари всюди, де лиши миши кинулися, навчили їх спільними силами, а не чекали, аж їх хтось до того буде змушувати. Ред.)

— **З тов. Руских жінщин в Станиславові.** Від 1-го жовтня 1902 буде інститут тов. Руских жінщин поміщений при ул. Гіллера ч. 12. Се нове помешкане занимає 14 квартир, с. в. цілу одноповерхову каменію при здоровій улиці. Самі квартири суть просторі, високі і з тих причин здорові і відповідні до замешкання. З уваги на се побільшене помешкання, може товарство приймати ще більше панночок до інституту, навіть таких, котрі хотіли би побирати науки музики, танців, бухгалтерії, шить і т. д. Зарад буде старати ся так як до тепер вдоволити інституткам, а тим самим і їх родичам.

— **Король і його донька.** Як звістно, померла сими днями бельгійська королева Генрієта, жена короля Леопольда II., а мати графині Льюїн бувшої Архікнягині Стефанії, вдовині по бл. п. Архікін. Рудольф. З причини замужня графині Льюїн прийшло межи нею а її батьком до роздору, котрій проявився особливо різко по смерті королевої. Ми не згадували доси про той роздор нічого, чекаючи, аж наспівуть певні вісти. Огже річ була така: Родина королевої знала вже від кількох місяців, що королева єсть смертельно хора. Але король казав пускати в сусідів вісти, що стан хороби не єсть грізний. Він, як кажуть, робив то для того, щоби не мусів змінити своїх власних диспозицій. Та й королева знала, що вже не живе довго і для того хотіла кінче побачити ще раз свою доньку Стефанію перед смертю та попрощатися з нею. Так само і графиня Льюїн хотіла дуже, ще раз побачити свою матір, але король рішучо тому спротивився. Ще в день перед са-мою смертю королева з плачем просила, щоби пустили до неї доньку Стефанію. Коли королева померла, короля не було дома. Тимчасом приїхала гр. Льюїн і якраз клячала коло тіла матери і молила ся, коли приїхав король. Він післав тогоди зараз двірську даму, щоби тата приказала графині Льюїн зараз вийти із кімнати, бо король хоче увійти. Дама двірека не могла рішити ся то зробити, бо то значило би розлучати на силу доньку від помершої матери. Тоді мусіла сестра графині, кн. Клементина взяти на себе ту прикуру і для неї задачу та випросити гр. Льюїн з кімнати. Аж тоді увійшов король до кімнати. Графиня Льюїн зараз вийшла.

† **Еміль Золя.** Славний писатель французький помер вчера, дня 29 вересня, несподівано внаслідок нещасливої пригоди, погиб від загару. Оногди вернув він зі своєю жінкою із

жакаючі для неї єго слова. Єї романтичні мрії о мужу друзі, образованім чоловіці, котрый читав би разом з нею розумні книжки, і помог би їй зрозуміти єї неясні бажання, — були убиті непохитним рішенем вітця видати єї за Смоліна, були задавлені, розлетілись і осіли в єї душі пірким осадом. Она привикла глядіти на себе, як на щось ліпше і вище від звичайної дівчини купецького стану — дівчини пустої і глупої, котра думає лише о одіянях і виходить замуж майже завсідь після вибору родичів, а рідко коли після власного серця. І ось тепер она сама віддає ся лише для того, що їй пора, і ще для того, що єї вітцею треба зяття. наслідника в ділах. А отець, видко, думав, що она сама з себе ледве чи спосібна притягнута увагу мужчини і прибирає єї спріблом. Збентежена она нервово працювала, колола собі пальці, ломила голки, але мовчала, добре знаючи, що всьо, що може она сказати — не учує серце єї вітця

А старець заєдно ходив по кімнаті і то півголосом приспівував псалми, то поучував дочку, як треба їй держати ся з женихом. І рівночасно він щось числив на пальцях, хмурив ся і усміхав ся...

— **Ми... так!**... Суди мене, Боже, і розсуди про люто.... от человека неправедна і метиша избави мя.... Так.... Надінь мамині смараїди, Любо....

— **Годі, тату!** — скликнула дівчина з жалем. — Лишіть, будьте ласкаві....

— **А ти не бритай!** Слухай, чого учатъ....

І він знов загубив ся в свої обчислення, прижмуривши зелені очі і вертіачи пальцями перед лицем.

— **Виходить трицять п'ять процентів....** хитрий паробок.... „Пошли сусід Твой і істину Твою...“

— **Тату!** — скликнула Любов лячно.

— **Що?**

— **Ви.... вам він сподобав ся?**

— **Хто?**

— **Смелін.**

— **Смелін? Н- так.... він му-удрий.... він** славний паробок.... хо-ороший купець. Ну, і я... пішов... Так ти тез... приладь ся.

Лишившися сама, Любов канула роботу і оперла ся о поруче крісла, закривши щільно очі. Сильно стиснені руки єї лежали на колінах і пальці їх хрестили. Позна огорчення обидженої гордості, она відчувала страх перед будучністю і німо молила ся:

— **О Боже мій! О Господи!** Коби він був порядний чоловік!... Зроби, щоби був порядний... щоби був сердечний.... **О Боже!** Приходить якийсь мужчина, оглядає тебе.... і на довгі літа бере тебе, коли ти сподобаєш ся єму! Як то соромно.... страшно!... Боже мій, Боже! Коби я магла... утечі! Порадиться би кого небудь... що діяти! Хто він? Як его пізнати? Нічого я не можу! А думала... кілько думала! Читала.... Чого я читала? Чого мені знати, що можна жити інакше.... так, як я не можу? А може.... коли би не книжки.... мені би.... лекше жилося... простіше. Яке то всьо томляче! Яка я бідна.... нещастна! Однією.... хоч би Тарас....

При згадці о браті її стало ще обидніше, ще більше жаль себе. Она написала до Тараса довге ликуюче письмо, в котрим говорила о своїй любові до него, о своїх надіях на него; благаючи брата чимскоршше приїхати та побачити ся з вітцем, она рисувала ему пляни спільногого життя, завірювала Тараса о тім, що отець — розумний і може всьо поняти, розказувала о его одиночності, одушевляла ся его знанем житя і рівночасно жалувала ся на его відношенні до неї.

Два тижні она з несупокоюм ждала на відповідь і коли діставши єї, перечитала — то

розплаклазя ся з радості і розчаровання. Відповідь була суха і коротка; в ній Тарас повідомлював, що за місяць буде в своїх ділах над Волгою і не залишить зайти до вітца, коли старець протиє того дійстно нічого не має. Письмо було холодне, як лід: она зі сльозами кілька разів перечитувала его і магла і давила, але оно не стало тепліше від того, а тілько змокло. З листка твердого початового паперу, записаного великим, твердим почерком, на неї немов би гляділо поморщене, недовірчivo нахмурене лице, худе і угловате, як лице вітця.

На Якова Тарасовича письмо сина зробило інше вражене. Дізnavши, що Тарас відпісав, старець цілій стрепенув ся і оживлено, з якоюсь дивною усмішкою, скоро обернув ся до дочки:

— **Ану, дай-но сюди!** Покази-но! Ге, перечитасмо, як учені пишуть.... **Де окуляри?** Мм.... „Дорога сестро!“ Ну, так....

Старець замовчав, перечитав тихо письмо сина, положив его на стіл і високо піднявши брови з зачудованім лицем мовчки перешов ся по кімнаті. Відтак він знов перечитав письмо, задумчиво, постукав пальцями по столі і сказав:

— Нічого... письмо поважне... без злиших слів... Щож? Може й справді чоловік постаточнів на холоді... Холоди там сердиті... Нехай приде... поглянемо. Цікаво... Ну, так... В письмі Давидовім сказано: „Внегда возвратити ся врагу своему вспять“... забув, як дальше... „Врагу оскудіша оружія в конец..... і погибе память его з шумом“... Ну, ми з ним без крику поговоримо...

Старець старав ся говорити спокійно і зі згірдою усмішкою, але усмішка не виходила на его лицез, зморщини тримтіли, а очка блескли якоюсь дивно ясно.

села та заїхав до свого помешкання при ул. Бруксельській. Тут казав запалити в спальні. По вечериколо десятої години полягали спати. Служба їла то само, що й іх панство. Вчера раноколо пів до десятої, коли служба побачила, що в спальні ніхто не рушає ся, здивована запукала до дверей а не діставши відповіди, отворила двері. Із спальні повіяло поганим загаром із камінного вугля. Золя, котрий очевидно збудив ся і хотів встати, лежав головою на дивані а ноги опирали ся ще на постели. Їїнка єго лежала на постелі майже без життя. Закликали зараз лікарів і тим удало ся привести паню Золя до життя, але Золя вже був мертвий. Завізваний комісар поліції знайшов на постелі і дивані сліди блювости, котрі забрано для розслідування хемічних. Паді Золяколо полудня очнула зовсім, але так була ослаблена, що не могла дати ніякого пояснення. Скорі лише розійшла ся чутка, що Золя помер, говорено, що він отрів ся, а то внаслідок якихсь відносин родинних. Чутка та була однакож неправдивою. Завізваний лікарі ствердили згідно, що смерть насталася без сумніву внаслідок віддихання газом виходячим з печі. Золя очевидно хотів отворити вікно і встав, але упавши погиб, бо віддихав воздухом при землі, котрий був більше наповнений троячим газом. Їїнка, що лежала висше, на постелі, ще жила. Слідство судове потвердило також, що Золя помер внаслідок нещасливої пригоди, від загару. Пані Золя, коли прийшла трохи до сил, розповіла, що вночі обудили ся з великом болем голови і просила мужа, щоби він отворив вікно. Золя піднявся з подушок і впав на землю; она зімігла і вже не знає, що стало ся. — Золя родився 2 цвітня 1840 році в Парижі, але походив з італійської родини, що колись осіла була в полудневій Франції. Покійник належав до найбільших сучасних писателів, а его повісті відзначаються ся тим, що він в них витягає на верх всіляку найбільшу погань, і старає ся єї представити так, як она єсть дійстно в природі, вишукую єї причини і показує наслідки. Лиш невелике число его повістей і оповідань мають за темату красні съвітліші сторони життя; одною з таких є і повість: „Мрія“, переложена також і на руську мову.

— Ти ще до него напиши, Люб... сьміло, мовляв, приїжджає...

Люба написала ще Тарасові, але вже коротше і спокійніше письмо і тепер з дня на день ждала відповіди, стараючи ся представити собі, яким має бути він, той незнаний брат? Перше она думала о нім з завмиранем серця, з тою благорійною почестию, з якою віруючи думають о подвижниках, людях праведного житя; — тепер стало ти лячно, бо він ціпою тяжких терпінь, ціною своєї молодості, загубленої на засланю, придбав право суду над житем і людьми... Ось приїде він і спитає єї:

— Щож, ти свободно, з любови відаєш ся?

Що она скаже єму? Чи простить він єї єї слабу волю? І чого она віддає ся? Чи то вже дійстно все, що она може зробити, аби змінити свое житє?

Одна за другою родилися в голові дівчини сумні думки і клопотали та мучили єї, безсильну, аби поставити против них яке не будь ясно означене бажане. Охвачена нервами і несупокійним настроем, близька розшуки і дідзе здерхуючи сльози, она все таки хоч напів съвідомо, але точно, виповнювала всі порученя вітця: прибрала стіл старинним сріблом і рідким кристалем, наділа шовковий одяг сталової краски і сидячи перед зеркалом, стала відвати в уши величезні смарагди — родинну дорогоцінність князів Грузинських, що були у Маякіна в заставі разом з множеством інших рідких річей.

Глядячи в зеркало на своє збентежене лицо, на котрім велике і повні губи видавались ще червонішими від блідості лиць, оглядаючи свою розкішну грудь, тісно обтягнену шовком, она почула себе красною і достойною уваги якого небудь мужчини, хто би він не був. Зелені камені, сияючи в єї ушах, обиджу-

— Помер о. Михайло Флюнт, парох в Гро- зьовій, старосамбірського повіту, дия 27-го с. м., в 56-ім році життя, а 29-ім съвященства.

ТЕЛЕГРАМИ.

Відень 30 вересня. Княжна Гогенберг, жена архікнязя Франц Фердинанда, повила вчера по по полудни сина. Мати і дитина здорові.

Берлін 30 вересня. Урядова часопись для армії оголосує нові воєнні приписи для армії Німецької. Воякам, що не уміють по німецьки мають бути ті приписи перечитані в їх рідній язичі, отже в літовськім, польськім, данськім і французькім.

Лісбона 30 вересня. В коридорах королівської палати арештовано якогось підозріногого чоловіка, котрий відмовив всяких візнань. Власти кажуть, що арештований є французьким анархістом.

Паріж 30 вересня. В дипломатичних кругах голосно говорять о близькій гостині італійського короля в Паризі і о відвіданню Людовітом Риму. Любе мав би гостити на королівському дворі.

Варшава 30 вересня. В неділю вечером помер у Вильні командант віленського округа воєнного ген. Гурчин.

Надіслане.

— Движиму азбуку, або прилад до образового представлення початкової науки читав і писав, видану через п. Гр. Біля до ужитку в школах народних набути можна в краївій витвірчо-гандлевій Спілці приборів школів у Львові, ул. Паньска ч. 21 по зниженні єї 8 К за комплект.

вали єї, як непотрібні їй і до того її видалося, що їх гра кладе ся на єї ліце тонкою жовтоватою тінню. Она виймала з ушій смарагди, замінила їх маленькими рубінами і рівночасно гадала о Смоліні, який він чоловік? Який єго характер? Чого він хоче? Чи читає він книжки?

Відтак її не подобалися темні круги під очима і она почала старанно обсишувати їх пудром, не перестаючи думати о нещастю бути жениною і закидаючи собі, що не має власної волі. Коли пятна коло очей укрилися під верствою пудру, Любе видалося, що єї очі утратили давний блеск і она стерла пудер... Послідний погляд в зеркало пересвідчив єї, що она незвичайно красна. То приємне чувство трохи успокоїло єї нервовий настрій і она вийшла до їдалні поважним ходом богатої женини, що знає собі ціну.

Отець і Смолін вже прийшли.

Любов на хвилину задержала ся в дверях, прижмурившись красиво очі і гордо стиснувши уста. Смолін встак з крісла, поступився на стрічку єї і з поважаннем поклонився. Її снодобав ся той поклон — низкий і легкий, її сподобався і дорогий сурдут, що красно лежав на стрункім тілі Смоліна... Він мало змінився — такий сам рижий, гладко остриженій, цілий рябий; лише вуси вироєли єму довгі і красні, і очі стали немов більші.

— А який став, що? — крикнув Маякін до дочки, показуючи на жениха.

А Смолін стискав єї руку і усміхався, говорив звучним баритоном:

— Надію ся, ви не забули старого товариша?

(Дальше буде).

Всілякі купони

і вильосовані вартістні папери виплачува без почисленя провізії або комітії.

Контора вимінні

п. к. управ. гал. акц.

Банку гіпотечного.

— „Краєвий Союз кредитовий“ видав для руских товариств кредитових потрібні друковані продає їх по отсіх цінах:

1. Книга довжників . . . аркуш по 10 кот.
2. Замкнення місячні 2 штуки . . . 5
3. Інвентар довжників . . . аркуш . . . 5
4. . . . вкладників . . . 5
5. . . . уділів . . . 5
6. Книга головна . . . 10
7. . . . ліквідаційна . . . 10
8. . . . вкладок щадничих . . . 10
9. . . . уділів членських . . . 10
10. Реєстр членів 10
11. Зголосення о позичку штука по 2
12. Виказ уморення позички 2
12. Аспігнати касові 1

Купувати і замовляти належить в „Краєвім Союзом кредитовим“ у Львові, Ринок ч. 10 I. поверх.

Купуйте від Християн!

Ви, Панове господарі! Коли кто з вас потребує млинка доброго до чищеня збіжа, то тепер найвищий час уже замовляти під час застівів озимини. Млинки моєї виробу „Новий Модель“ суть так добре і практичні для наших господарів, що перевишають всілкі піни своєю добротою і дешевостію. Такий добрий млинок повинен мати кождий господар. Ціна доброго млина о 6 ситах 25 зр. (50 К); сильніший о 8 ситах 30 зр. (60 К). Січкарні почавши від 12 зр., і вище. Численні подяки можу предложить. Цінники висилаю даром і оплатно кождому, пропуши жадати картою кореспонденційною. О ласкаві замовлення прошу адресувати:

Іван Плейза

Турка коло Коломиї.

КОБЗАР. Вибір творів Тараса Шевченка для ужитку молодіжі. Щна 1 зр. 20 кр. На такім заголовком видало руске Товариство педагогічне книжку, котрої брак вже від давніх відчував ся, а котрої можуть користувати не лише молодіжь школи, але всі, котрі хотять познакомити ся з житям і творами нашого попершого поета. Крім обширної житеписі і погляду на літературну діяльність Т. Шевченка, котрий то вступ займає 78 сторін, додано до поодиноких поезій многі пояснення в ногах, котрі богато причиняють ся до зрозуміння поезій, їх краси і духа. Книжку єю можна дістати в рускім Товарищтві педагогічній у Львові, ул. Чарнецького, ч. 26.

Карти візитні

літографовані, 100 штук від 1 злр. і виснажені виконув

літографія „Інститута ставронігійського“ ул. Бляхарська ч. 9.

15 кр.— кожда серія 10 штук.

Збірка історичних портретів в виді листової марки, величина 60×27 міліметрів, ритовані на стали одинокий підручник для молодежі. Для замовлень з провінції треба дочислити порто з рекомендованем 15 кр. Адміністрація „Національної Часописи“.

За редакцію відповідає: Адам Креховський

МІД десеровий съвінний
кураційний, з власної пасіки,
5 кгр. б К 60 с. franco.
Коріневич, ем. учит. Іванчани.

"FOTOGRAFISCHE MITTHEILUNGEN"
одинока богато ілюстрована
часопись для аматорів фотографії,
виходить два рази на
місяць. Передплатна чвертьрічна
(6 зоштів) 3 марки 75
сениг. Передплату можна
пересилати в австрійських
листових марках. Адреса: Ver-
lagsbuchhandlung Gust. Schmidt
Berlin W. 35 Lützowstrasse 27.

Агенція дневників
Ст. Соколовского
Львів, Пасаж Гавсмана ч. 9, — приймає
пренумерату і оголошення до
всіх дневників краєвих і за-
границьких. В тій агенції на-
ходиться також головний склад і експедиція "Варшав-
ського Тиждневника ілюстрованого". До "Народної Часописи" і "Газети Львівської" може приймати оголошення виключно лише та агенція.

Цінні залізничні знаряддя торговлі Александра Копача в Струти
тині книжним почта Долина ad Стрій.

Коси із англійської твердої стали, по-
дійного гарту, знамениті, з тонким полотном,
дуже легкі, добре косять гірську траву. Кто
замовить 5 кільограмів кіс, отримає даром
одну косу і один камінь до остреня. Родим-
пі! Косіть моими косами, то найкращі в съві-
ті; косачи ними, заощадите і труд і здоров'я.
Не дайте обдурати жідам із аген-
там: 50 жідівських кос не стоять одної англійскої!

Довгота кос в центиметрах:
65 70 75 80 85 90 95 100
За одну штуку з каменем;
К. 2·10, 2·20, 2·30, 2·40, 2·60, 2·80, 3·00, 3·20
на пяти-кільцеву посилку іде штука

16 15 14 13 13 13 12 12

Озубрені серпні із англійської стали,
дуже добре жнуть збіже і легко перетинають, так, що не чути їх в руках. Кто замовить 20 штук, отримає 2 даром. Ціна за один серп 60 гел. — Англійські бритви з тонким полотном із найкращої стали. За 35 мінут можна обголити з 30 найтвірді-
ших бород. Одна бритва по 3 і 4 корони.

Бельгійські камені до бритв по 1 кор. і по 3 кор. Мотики (сапи) до бараболь, кукурузи і всакої ярини, із найтвірдішої англійської стали, не загинають ся навіть в найтвірді-
шій землі, штука 1 К. Брусики до остреня кос по 50 гел. — Маю також на складі кишенькові дуже добрі годинники Роскоп-
фи, такі, яких употребляють на жел. до-
рогах і продаю їх по 20 кор. а гарантую
даю на 10 літ. — Продаю також Русій
лен "із Парнави". Він виростає на 140 см.,
удає ся на кождім ґрунті по конюшині, по
ковоплах і на житних стернях. Можна его
мохити або стелити. Дає прядиво біле як ба-
вовна. Літра насіння коштує 40 гел. Менше
від п'ять кільogr. не висилає ся. На 5 кі-
льо іде 9 літрів.

На всяке замовлене треба прислати 2 К
задатку, бо інакше не вишиле ся. Найкраще
посилати гроші переказами і на них замо-
вляти, щоби не тратити грошей на письма
і карти. Адрес: Александр Копач в Стру-
тині відомій, почта Долина коло Стрия
в Галичині.

Дуже величавий
образ комінатний
представляючий
"ПРИЧАСТЬ"
мальований артистом Єзерським
в природних красках.
Величина образа 55×65 цм.
Ціна образа 6 корон разом
з поштовою пересилкою.

Набути можна у

Антона Хойнацького
Львів, ул. Руска ч. 3.

Інсерати

(„оповіщення приватні“) до
"Газети Львівської", "Народнот
Часопис" і всіх інших часопи-
сів приймає виключно лише
ново отворена "Агенція днев-
ників і оголошень" в пасажу
Гавсмана ч. 9. Агенція ся
приймає також пренумерату
на всі дневники країв
і заграниці.

MAYER'S-CONVERSATIONS LEXIKON

Шяте цілком пороблене і побільшено видане, повне.

В 17-ох дуже хороши оправлених томах з шкіряними хребтами і рогами,
обіймає: **100.000** статей, **17.500** сторін тексту, **10.000** ілюстрацій, карт
і плянів, **1000** таблиць і додатків, **158** ілюстрацій хромолітогр., **290** карт.

Крім того два томи доповнюючі і один том спису (Registerband).

Разом 20 томів по зр. 6.

Поява нового видання того твору, одинокого в загальній літературі, єсть літературним явищем не малої ваги. Розійшлося єго в 4-ох виданях більше як п'етора мільярда примірників і придбало собі заслужену славу, як найвеличавіший сучасний твір, як словар людского знання.

Той лексикон можна дістати в комплєті, всі томи параз на силату по
3 зр. місячно.

Замовлення приймає **А. Ляндовский**, Львів, Пасаж Гавсмана.

СТЕЛЯ

Найновіший інструмент сальоновий швейцарський, самограй, ноти металеві
без гачиків в ріжних величинах. Продає Соболевський годинникар у Львові,
площа Марійська (готель французький).